

Žehnání komunálních symbolů

znaku a vlajky obce, městyse, města

Žehnání hasičského praporu, mysliveckého praporu, spolkového praporu atd.

základní postup a všeobecný smysl

Oficiální slavnostní akt žehnání komunálního znaku a vlajky, hasičského praporu, mysliveckého praporu a jiných praporů se řídí ustálenými zvyky, normami či směrnicemi, běžnými především v rámci útvarů místních SDH organizovaných v rámci SH ČMS, podobně jako v případě HZS ČR, PČR, AČR a jiných uniformovaných složek, nebo v rámci veřejných spolků a organizací (tělovýchovných, mysliveckých, společenských, osvětových, okrašlovacích, baráčnických, kulturních či historických), případně jiných, místní samosprávou zřizovaných a podporovaných institucí, slavností a jejich zvyklostí.

Vesměs jde o kombinaci tak říkajíc „možného a dostupného scénáře“, ať v rovině ryze světské nebo, v těchto případech především, duchovní. Vždy se jedná o formu např. slavnostního průvodu, shromáždění, nástupu, hlášení, proslovů apod., ať již v rámci uniformovaného nebo civilního útvaru (jednotky), s ústřední rolí praporečníka (více praporečníků), doprovodu (stráže), velitele. V součinnosti s předem dohodnutými či zažitými

protokolárními pravidly a postupy, stanovenými a vedenými např. pověřenou duchovní osobou (jáhnem, knězem či biskupem), vyplývajícími pak z Benedikcionálu (liturgické knihy římskokatolické církve, obsahující texty a způsob žehnání), nebo praxe jiných křesťanských církví či ryze sekulární (občanské).

Žehnání praporu je akt, jehož provedení bývá logicky veřejné, ale dobrovolné. Uskutečňuje se při vhodné příležitosti - místní slavnosti, oslavách výročí, pouti, hodech atd. - v souvislosti s předáním vyhotoveného praporu (případně i znaku), nejlépe ve slavnostní formě (vyšíváný na sametu, tištěný na saténu). Žehnání provádí výlučně duchovní osoba, podle výše nastíněné formy, na stanoveném místě, který jsou typicky kostel, kaple, veřejné prostranství, společenský sál, kulturní dům, místní ústřední objekt, sportoviště apod.

Smysl žehnání, jeho morální a sociální vazby, vysvětlí buď pověřený duchovní, nebo velitel útvaru či vedoucí akce (protokolista a ceremoniář) nebo jím ustanovená osoba (řečník). Na znamení žehnání se během obřadu či na jeho konci ke komunálnímu praporu připevní připravená (a případně též samostatně požehnaná) slavnostní stuha s příslušným pamětním nápisem (vyšívaná na sametu, tištěná na saténu). Stuha může být doplněna o jména donátorů, kteří přispěli na výrobu praporu, případně se vyhotovuje samostatná dárcovská stuha. Symbolicky se také zatloukají kovové hřeby do žerdi se jmény dárců, firem či rodin, kteří přispěli na pořízení praporu, případně jména starostů, předsedů spolků či významných osob obce, města, spolku či sboru (mosazné hřeby ve tvaru lipového listu jsou vždy předem připraveny a vsazeny napevno do těla žerdi při výrobě a při vlastním ceremoniálu jen symbolicky poklepány kladívkem při čtení vygravírovaných jmen).

K čemu požehnání slouží? Je to trvale platná přímluvná modlitba za ty, kteří pod dotyčným praporem žijí a pracují. Přímluva k Bohu vyjadřuje prosbu, aby ti, které prapor symbolizuje a spojuje, chtěli a uměli (s Boží pomocí) chránit i střežit lidské společenství, zastávané profesní a veškeré morální hodnoty, a aby se dokázali pod praporem skutečně a opravdově sjednotit.

V neposlední řadě jde o prosbu o ochranu života a zdraví všech obyvatel. Žehnání je znamením toho, že si přítomní (z obce, městyse, města) uvědomují existenci vyšších hodnot, pro které jsou ochotni obětovat nejenom svůj čas a síly, ale v krajním případě i život. Žehnání může provázet též chvíle ticha se vzpomínkou na všechny zesnulé. Požehnaný prapor je jasně rozpoznatelný právě podle připevněné slavnostní pamětní stuhy, která tento akt připomíná od onoho slavnostního momentu nadále, i pro další generace.

